

כ"א אדר א' ה'תשע"ד 21.2.14

מגזין מס' 268

שבת פרשת ויקהל

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

הפתיח הלאומי

החורש זורע – סופו גם לקצור

בשלשה כלי שרת - אהבת ה', אהבת התורה, אהבת ישראל - צריכים צעירים בני תורה לגשת לעבוד בכרם ה' צבאות, לקרב לב אחיהם לקיום מצוות מעשיות וקביעות עתים לתורה - מבלי התחשב עם מחלת המפלגות. והאמת הגמור הוא, אשר לב ישראל הוא מעין מקור מים חיים, וברית כרותה לעבודה ותעמולה שאינן חוזרות ריקם.

(על פי 'היום-יום' כ"ו אדר א')

בקרו אותנו באתר

המחודש www.tanyaor.com

וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:

בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

ספרי התניא

תניא
מודעות
עצמית
ביהדות

עזרה ראשונה לנפשו

לוח שיעורים

לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש... (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש.

שימו לב: האירוע בישוב אחיה נדחה למוצ"ש כ"ט אדר א' 1/3/14, פרטים בטבלה. * האירוע בבית הכנסת "זוהר הרקיע" בבאר שבע נדחה ליום שני ח' אדר ב' 10/3/14, פרטים בטבלה.

יום	עיר	כתובת	שעה	הערות	איש קשר
חמישי כ"א אדר א' 20/2/14	ירושלים	'שמיא' נחלאות, רח' עזרא רפאל 25 (ליד אגריפס)	20:30	שיעור שבועי	ברלה קרומבי 054-9-457-145
ראשון כ"ג אדר א' 23/2/14	קרית אונו	בית הכנסת חב"ד רח' יהואש 10	20:00	שיעור שבועי	חיליק 054-6-924-770
שלישי כ"ה אדר א' 25/2/14	תל אביב	'ממעל ממש' רח' המלך ג'ורג' 15	20:30	שיעור שבועי	חנוך וינר 054-770-88-57
רביעי כ"ו אדר א' 26/2/14	פתח תקוה	רח' פינחס חגין 7 כפר גנים (מאחורי קניון גנים)	21:30	אחת לשבועיים	סיגל 050-6-255-376 רצוי sms
שני א' אדר ב' 3/3/14	באר שבע	בית הכנסת על שם קדושי אשוויץ רח' אברהם אבינו 2	20:30	אחת לשבועיים	אריאל רוזנטל 054-472-49-06
רביעי ג' אדר א' 5/3/14	זכרון יעקב	אולם תכלית (מתנ"ס זכרון) דרך אהרן 4	20:30	אחת לשבועיים	שלומי 054-2-163-648
אירועים מיוחדים בחודשים אדר א' ואדר ב'					
מוצ"ש כ"ט אדר א' 1/3/14	ישוב אחיה	פרטים אצל איש הקשר	20:30	חד פעמי	מנחם 054-3-980-141
שני ח' אדר ב' 10/3/14	באר שבע	בית הכנסת "זוהר הרקיע" רח' רנה קסן 64 (לנשים בלבד)	20:30	חד פעמי	זהבית 052-3-696-163

עובד אלוקים

את כל כולו, וכי עדיין יש בו התנגדות פנימית לתורה ולמצוותיה.

אך מצד שני, דוקא ביהודי ב' בא לידי ביטוי ערך גדול וחשוב בתורה - עבודת ה'. התורה מצווה אותנו: "ועבדתם את ה' אלוקיכם", "ואתו תעבדו"; כלומר, שלא די בעצם קיום התורה והמצוות באהבה ובשמחה, אלא יש צורך שהדברים יבואו גם מתוך עבודה ועמל, מתוך מאמץ והתמודדות. בזה יתרונו של יהודי ב', הנאבק עם יצרו, על יהודי א', שאינו זקוק לשום מלחמה והתמודדות.

חשיבות העבודה גדולה כל כך, עד שבספר ה'תניא' (פרק טו) מכונה יהודי א' בשם "לא עבדו". את הפסוק: "ושבתם וראיתם...בין עובד אלוקים לאשר לא עבדו" הוא מפרש על שני הטיפוסים הנ"ל. שניהם יהודים שומרי תורה ומצוות במילואן, יהודים שלא חטאו מעולם ולא יחטאו לעולם, אלא שהאחד עושה זאת מתוך מאבק יום-יומי עם יצרו, ואילו השני כבר אינו נזקק למאבק, כי התנהגות זו כבר נעשתה אצלו בבחינת טבע שני. אמנם מבחינת עבודת ה' - הראשון הוא "עובד אלוקים", ואילו השני נקרא "לא עבדו"!

למעלה מההרגל

ברור אפוא שיש צורך בעבודה ובהתמודדות, אך ברור גם כן שצריך לשאוף לזכך ולעדן את המידות והיצרים עד שהם עצמם ירצו בתורה ובמצוותיה. השילוב בין הדברים יכול להיעשות, כאשר יהודי א' אינו מסתפק במשיכה הטבעית שלו לתורה ולמצוות, אלא הוא מנסה תמיד לעשות מעבר להרגלו ולרצונו הטבעי - ללמוד יותר, להתפלל בכוונה רבה יותר, לתת צדקה יותר ממה שלבו

לו יצוייר כי יהודי א' השתעבד כל כך לתורה ולמצוותיה, עד שאפשר לומר, שרצון התורה נעשה גם רצונו הוא. מיד כשמאיר השחר הוא מתעורר בלב בוער לעבודת ה'; הוא מרגיש חשק רב ללימוד תורה, כהכנה לתפילה; כשמגיעה שעת התפילה הוא כבר מלא התלהבות ומתפלל בכוונה רבה - ואחר כך, במשך היום כולו, הוא עושה מאליו רק מצוות ומעשים טובים.

לעומתו, חייו של יהודי ב' מתנהלים אחרת לגמרי. אף הוא משכים קום לעבודת ה'; אף הוא לומד ומתפלל בכוונה ובדבקות; אף הוא חי רק על פי ציווי התורה והדרכותיה - אבל אצלו כל דבר כרוך במאמצים רבים ובמאבקים עזים. הוא, מצד עצמו, אינו רוצה לקום בבוקר; אין לו חשק ללמוד; מחשבות זרות טורדות את תפילתו; יצרו עומד לנגדו במשך כל היום כולו. אלא שאף על פי כן הוא מצליח להתגבר על כל הקשיים ולהיות יהודי עובד ה' כראוי.

ועכשיו נשאלת השאלה, איזה מהם הוא היהודי האידיאלי - האם זה שאין לו כל מאבקים, מכיוון שרצונותיו האישיים כבר שועבדו לחלוטין לרצון ה', או שמא דווקא היהודי הנאבק עם יצרו ויכול לו?

צריך לעבוד

מצד אחד, יש יתרון ברור ליהודי א'. אצלו השפיעה התורה על כל אישיותו ולא רק על התנהגותו החיצונית. הוא, בלשון העם, 'דתי באמת', שכן הוא בוחל בתענוגות העולם ואין הוא חפץ אלא בתורה ובמצוותיה. התורה עיצבה את רצונותיו ומאווייו וקידשה וטיהרה אותם. יהודי ב', לעומתו, נמצא בדרגה נחותה יותר. עצם העובדה שהוא צריך להיאבק עם הרע מלמדת, שהטוב טרם כבש

התוספת הזאת על ההרגל והטבע יכולה להיות קטנה, יחסית, אך די בה כדי להכתירו בשם "עובד אלוקים". יש על כך משל בגמרא, מחמרים (בעלי חמורים) שמשכירים את עצמם בזו אחד למרחק של עשר פרסאות, אך חפץ, להדר במצוות למעלה מהנטייה הטבעית שלו.

דורשים שני זוזים לאחת עשרה פרסאות, מפני שזה יותר מרגילותם. אף בעבודת ה' כך - המאמץ לפעול מעל ההרגל והטבע, אף כשהמאמץ הוא אולי קטן, יש לו חשיבות כה רבה עד שבזכותו נקרא האדם "עובד אלוקים".

(מתוך האתר chabad.org.il)

התחדשנו!

בוטאו לבקר באתר המשודרג

www.tanya.com

הסיפור השבועי

פסק הלכה לא צפוי

הדודה ענתה כי שאלות מסוג זה יש להפנות לרב פוסק הלכה. היא סיפרה לו על הגאון רבי שלמה זלמן אוירבך, על גדולתו העצומה בתורה ועל חכמת החיים הרבה שניחן בה.

בעזרת ידיד בא הרופא הצעיר אל דירתו של הרב אוירבך, בשכונת שערי חסד. הוא הציג את הרקע לדברים ואת דרישת האב, והמתין לתשובה.

הרב אוירבך אמר: "רבים שאלו אותי אם לעזוב לחוץ לארץ לנוכח איומי האוייב העיראקי. לכולם עניתי חד משמעית שאין לעזוב את הארץ. אולם בקשר אליך נראה לי שהענין שונה". נשימתו של הצעיר נעצרה והרב המשיך: "לדעתי, עליך לקיים את רצון האב ולצאת לחוץ לארץ".

הד"ר פלדמן היה מופתע ושאל: "מדוע, כבוד הרב?". הרב אוירבך חיך אליו בחום ואמר: "מהדברים שסיפרת אני מבין שאם לא תציית לאביך ותטען שהרבנים מורים שלא לעזוב את הארץ, הדבר יעורר בלבו כעס כלפי הרבנים וכלפי כל מה שהיהדות מייצגת. הוא ירגיש שהרבנים מסיתים את הבנים נגד הוריהם חלילה, וזו תהיה התפתחות שלילית.

"לכן אני מציע שתצאו לחוץ לארץ, אך לא לדרום אפריקה, שבה הסביבה מקשה עליכם. כדאי שתעברו לזמן מה לקהילה יהודית אחרת, כמו לונדון, שם תוכל ללמוד בינתיים, וכאשר יחזור השקט תשובו לארץ הקודש".

בו במקום התקשר הרב אל ידידו המתגורר בלונדון, וביקש ממנו לסדר מקום מגורים לזוג בקהילתו. הוא מסר

תחושה של אושר מילאה את לבו של הד"ר דיוויד פרידמן כאשר נחת עם אשתו ובנו הקטן יונתן על אדמת הארץ והגשים את משאלתו לעלות לארץ ישראל.

הוא נולד בדרום אפריקה, במשפחה שלא היתה לה זיקה של ממש לדת. כשבגר למד רפואה וזכה להצלחה.

כמו צעירים רבים, שהחלו להתקרב לעולמה של היהדות, גילה גם הוא את שורשיו. במרוצת הזמן נעשה יהודי שומר מצוות. על כן הרגיש רצון עז לעלות לישראל ולחיות בה חיים יהודיים מלאים.

בצעדיו הראשונים בארץ נעזר בדודתו, הגב' מרים טרספולסקי, משכונת בית וגן בירושלים. היא סידרה בעבור הזוג הצעיר דירה, והוא התכונן ללמוד תורה כחצי שנה קודם שיתחיל בעבודתו כרופא.

זה היה בחורף תשנ"א (1991). לא חלפו כמה ימים ותושבי הארץ מצאו את עצמם נתונים לאיום הטילים של הרודן מבגדאד. אביו של הד"ר פרידמן מיהר להתקשר אליו ותבע במפגיע כי המשפחה תחזור מיד לדרום אפריקה.

כשהסתיימה השיחה נותר הבן בתחושה קשה ובחוסר יכולת להחליט כיצד לנהוג. הוא ידע כי לא הדאגה בלבד הביאה את האב להציג דרישה זו. כל תהליך החזרה בתשובה והעלייה לארץ לא היו לרוחו, ועתה יש בפיו נימוק חזק.

הד"ר פלדמן הציג את לבטיו לפני דודתו: האם עליו לוותר על תכניותיו להתקדם בלימודי היהדות ועל החיים בארץ בגלל דרישתו של אביו? מצד שני, מצות כיבוד אב הרי נאמרה בעשרת הדיברות ואין להקל בה.

ולכן החליט לבוא לישראל, כדי לעודד אותם לחזור מיד. מכיון שלא מצא טיסה ישירה, נחת נחיתת ביניים בלונדון. "אבל מה אתה עושה פה?!", שאל כעת את בנו. בפי הרופא הצעיר היתה תשובה מוכנה: "אחרי שדיברת איתי בטלפון הלכתי להתייעץ עם רב בירושלים, והוא יעץ לי לשמוע בקולך ולעבור בינתיים ללונדון, עד שהמצב יאפשר לחזור".

תגובתו של אביו גרמה לו לחוש צמרמורת: "מה?! עדיין יש רבנים שמתחשבים גם ב'כבוד את אביך ואת אמך'?!... משפחת פלדמן נשארה בלונדון כמה חודשים, ולאחר מכן שבה לארץ, בהסכמה מלאה של האב. מאז אותה פגישה בבית הנתיבות בלונדון השתנה לחלוטין יחסו של האב כלפי רבנים והיהדות בכלל. עם השנים למד להעריך את התקרבותו של בנו אל עולם היהדות, ואף החל לקיים מצוות בעצמו.

(על פי 'אורו של עולם', מאת הרב יוסף אליהו)

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

לד"ר פלדמן את שמו ופרטיו של האיש ואמר: "סעו לשלום, הכל כבר מסודר".

בשובו אל הדודה היה הד"ר פלדמן נבוך. "הרב חושש שהישארותי בישראל תפגע ביחסו של אבי אל הרבנים", אמר, "אבל הלוא אני מכיר את יחסו השלילי של אבי כלפי הרבנים, וממילא זה לא ישנה הרבה".

הדודה עודדה אותו ואת אשתו לקבל את פסק ההלכה של הרב. "אם שואלים רב - צריך לקיים את הוראתו", אמרה. היא גם מיהרה לעזור להם למצוא מקום בטיסה הקרובה היוצאת ללונדון, ולמחרת בערב כבר עלתה המשפחה הצעירה למטוס.

הם נחתו בלונדון ופסעו בין המוני האנשים בבית הנתיבות הגדול. פתאום שפסף הד"ר פלדמן את עיניו כלא מאמין. מולו צעד אביו, שבאותו רגע הבחין גם הוא בהם, והתקדם לעברם בהתרגשות.

האב והבן התחבקו בחום, הביטו זה בזה ובעיני שניהם זעקה השאלה: "מה אתה עושה פה?!". האב פתח ראשון והסביר לזוג הצעיר כי היה בטוח שלא ישמעו בקולו,

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט' ד')

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת ויקהל

בצלאל ואהליאב

על פי ציווי ה', מעמיד משה את בצלאל בן אורי בן חור משבט יהודה בראש בעלי המלאכה, ולצידו, לעזר לו, את אהליאב בן אחיסמך משבט דן. לבד שמעצם טבעם ניחנו בצלאל ואהליאב בכישורים המתאימים לעשיית המלאכות הנדרשות, הנה עוד, עם קבלת התפקיד, ממלאם ה' ברוח חכמה אלוקית לבצע באופן מושלם ומדוקדק את כל הפרטים ופרטי הפרטים של המשכן וכליו, מקום השראת השכינה.

תרומות למעלה מהנדרש

בעלי המלאכה נקראים אל משה ליטול את החומרים הנאספים. והנה לנוכח ריבוי התרומות מעבר לכמות הנדרשת, מודיעים הם למשה כי יש להפסיק את 'מבול' הספקת החומרים. משה מעביר כרוז במחנה והעם חדל מלהביא תרומותיו.

מעשה היריעות, קרסיהן ולולאותיהן

את יריעות המשכן מכינים חכמי המלאכה מאריג שנטווה בחוט השזור מכמה מינים. האריגה הינה מלאכת מחשבת שארוגות בה דמויות שונות. המשכן, שאורכו שלושים אמה (כ-15 מטרים) ורוחבו עשר אמות (כ-5 מטרים), עטוף מכל רוחותיו ביריעות המחוברות זו לזו באמצעות קרסי זהב ולולאות. כמכסה עליון, מונחות על

סדר מלאכת המשכן וכליו

בפרשות הקודמות למדנו אודות מלאכת עשיית המשכן על פי ציווי ה' למשה. למחרת יום הכיפורים, כאשר יורד משה מהר סיני ובידו הלוחות השניים, הוא מכנס את העם להורות להם את סדר עשיית המשכן וכל כליו כפי שנצטווה.

שמירת קדושת השבת

בדבריו אל העם פותח משה בענין שמירת קדושת השבת ואיסור הבערת אש בשבת. הוא מורה לישראל, כפי שנצטווה בפרשת 'כי תשא', כי אפילו עשיית המשכן אינה דוחה את איסור המלאכה ביום השביעי.

קריאה לתרומה והתנדבות

משה פונה לבני ישראל בקריאה לתרום זהב, כסף, נחושת וכל יתר החומרים הדרושים לשם עשיית המשכן וכליו. הוא גם פונה לבעלי המלאכה המומחים להתנדב וליטול חלק פעיל בעבודה.

היענות נלהבת

התורה מתארת את התלהבותם של בני ישראל הממהרים לנדב תכשיטים, אריגים ומיני מתכות. נשות ישראל טוות בדים מחוטי תכלת ארגמן, תולעת שני ושש, והנשיאים מנדבים את אבני החן, הבשמים והשמן הדרושים.

המשכן יריעות עשויות מעורות עיזים, אילים (שנצבעו

באדום) ותחשים.

קרשי המשכן אדניהם ובריחיהם

המשכן עצמו בנוי קרשים עצי שיטים עומדים. גובהו של כל קרש כגובה המשכן – עשר אמות (כ-5 מטרים) ורוחבו – אמה וחצי (כ-0.75 מטר).

הקרשים תחובים בבסיסם בתוך אדני כסף ומחוברים זה לזה באמצעות בריחים. הקרשים והבריחים מצופים אף הם בזהב.

הפרוכת והמסך

הפרוכת המבדילה בין קודש הקודשים [חלקו הקדמי (מערבי) המקודש ביותר של המשכן] לבין ההיכל, עשויה אף היא מיריעות ארוגות "מעשה חושב כרובים" (אריגה מעוטרת ומקושטת). הפרוכת תלויה על עמודי עץ מצופים זהב.

גם המסך שבכניסה למשכן עשוי כמארג הפרוכת הפנימית וגם הוא תלוי על עמודי עץ מצופים זהב.

ארון הברית, הכפורת והכרובים

מקומו של ארון הברית בקודש הקודשים (המקום המקודש ביותר במשכן) ובו לוחות הברית. הארון, עשוי עצי שיטים ובנוי כארגז פתוח בחלקו העליון, מולבש בתוך ארון תואם מזהב ולתוכו מוכנס ארון נוסף אף הוא מזהב. ונמצא שהארון מצופה זהב "מבית ומחוץ".

סביב לשפת הארון עושה בצלאל זר זהב, ובארבע פינותיו מתקין הוא טבעות בהן יוכנסו הבדים (מוטות) לנשיאת הארון במסעות בני ישראל במדבר. מעל הארון מונח מכסה כפורת זהב הסוגר עליו מלמעלה, ומעל הכפורת מוצבות שתי דמויות בעלות כנפיים פרושות ולהן פני תינוק. הדמויות, הנקראות כרובים, פניהם מופנים זה אל זה – "ופניהם איש אל אחיו".

השולחן וכליו

השולחן, עליו מונח "לחם הפנים" (שניים עשר לחמים הנקראים 'פנים' משום מראם השווה משני צידיהם), מקומו בהיכל. את השולחן עושה בצלאל מעצי שיטים ומצפה אותו זהב טהור. גם לשולחן מסגרת זר זהב וארבע טבעות לבדים לשם נשיאתו.

לצורך עבודת הקודש הקשורה בשולחן מייצרים האומנים כלים שונים (קערות, כפות, ועוד), כולם עשויים זהב טהור.

המנורה וכליה

מנורת הזהב גם היא מקומה בהיכל. ייחודה של המנורה בהיותה עשויה כולה מקשה אחת (אין בה כל חלקים מוברגים או מולחמים – כל חלקיה וקישוטיה מתקבלים על ידי הכאת הקורנס בגוש זהב אחד). למנורה שבעה קנים – שלושה קנים יוצאים באלכסון מהקנה המרכזי מצידו האחד, ושלושה מצידו השני. גם כלי השרת המשמשים להדלקת המנורה ולניקיונה עשויים כולם זהב טהור.

מזבח הקטורת שבהיכל

מלבד מזבח העולה שבחצר המשכן המיועד להקרבת הקרבנות, עומד בתוך ההיכל מזבח קטן יותר, מצופה זהב, המיועד להקטרת הקטורת.

המזבח בנוי מעצי שיטים, שטחו רבוע – אמה על אמה (כחצי מטר על חצי מטר) וגובהו שתי אמות (כמטר אחד). גם למזבח זה עושה בצלאל זר זהב וכן טבעות להכניס בהן את הבדים (המוטות) המשמשים לנשיאתו בעת מסעות בני ישראל.

הכנת הקטורת ושמן המשחה

כמפורט בפרשת תצוה מכין בצלאל את שמן המשחה המיועד לשם קידוש המשכן וכליו ולקידוש הכהנים, וכן

את קטורת הסמים העשויה מאחד עשר סממנים במתכונתם על פי ציווי ה'.

מזבח העולה שבחצר

מחוץ למשכן בחצר העזרה מוצב 'המזבח החיצון', עשוי עץ ומצופה נחושת. אורכו ורוחבו חמש אמות (כ-2.5 מטרים) וגובהו שלוש אמות (כ-1.5 מטר). גם למזבח זה מוצמדות טבעות בהן יוכנסו הבדים (מוטות) באמצעותם ישאו בני ישראל את המזבח במסעותיהם. תוכו של המזבח חלול, ובכל חניה מחניותיהם ימלאוהו בני ישראל בעפר.

בראש 'המזבח החיצון' ארבע קרנות בארבע פינותיו, עשויות יחידה אחת עם גוף המזבח. כל כלי השרת לעבודת הקודש במזבח זה עשויים גם הם נחושת.

בפרשתנו אין מוזכר הכבש באמצעותו עולים הכהנים

אל המזבח לשרת בקודש.
הכיור וכנו

לקידוש ידי הכהנים ורגליהם קודם עבודתם, עושה בצלאל כיור נחושת הניצב על כן (בסיס) עשוי אף הוא מנחושת. לייצור הכיור וכנו משמשות מראות הנחושת - נדבת הנשים למלאכת עשיית המשכן.

חצר העזרה והקלעים

שטח חצר המשכן, אורכו הכולל מאה אמות (כ-50 מטרים) ורוחבו חמישים אמות (כ-25 מטרים). עיקרו של שטח זה משמש כחצר למשכן, היא העזרה. העזרה מוקפת קלעים (מעין רשתות קלועות) תלויים על גבי עמודי עץ התחובים בבסיסם בתוך אדני נחושת. את עמודי העץ מצפה בצלאל בחישוקי כסף, בהם ווי כסף לתליית הקלעים.

"גדול תלמוד המביא לידי מעשה"

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

כאשר ירד משה רבנו מהר סיני והביא עמו את הלוחות השניים, עורר הדבר אצל בני ישראל תשוקה עצומה לקבלת הלוחות, ושמחה על שהקב"ה סלח להם על חטא העגל.

ויקהל משה. למחרת יום הכיפורים, כשירד מן ההר
(פירוש רש"י, שמות לה, א)

בתחילת פרשתנו מסופר, כי משה רבנו הקהיל את כל בני ישראל וציווה אותם על שמירת שבת ועל מעשה המשכן. רש"י מצטט את המילים "ויקהל משה", ומפרש: "למחרת יום הכיפורים, כשירד מן ההר". כלומר, הקהלת בני ישראל והציווי על שמירת שבת ועל מלאכת המשכן היו למחרת יום הכיפורים, כשירד מהר סיני והביא עמו את הלוחות השניים.

פירוש זה של רש"י דורש הבהרה. ראשית, מניין לרש"י שהדבר היה למחרת יום הכיפורים ולא ביום הכיפורים עצמו, מיד עם רדתו מההר? שנית, מדוע אכן עיכב משה רבנו ביום שלם את מסירת ציווי ה' ולא מסר את הדברים מיד ברדתו מההר, והלוא "זריזים מקדימים למצוות"?

לשם מה ההמתנה?

רש"י מגיע למסקנה זו, שהדבר היה למחרת יום הכיפורים, מהמילה "ויקהל". משמעות הדבר היא,

להם את הציוויים של הקב"ה, הנוגעים לעשיית דבר ה' בפועל – שמירת השבת ומלאכת המשכן. אולם ביום הכיפורים עצמו היו בני ישראל שקועים בענין התורה עצמה, ולא היה מקום לציוויים שענינם עשייה בתוך מציאות העולם.

לצאת ולפעול

מכאן אנו למדים שני דברים:

(א) יש מעלה מיוחדת בענין התורה, שהאדם דבק בה עד שאין אצלו מקום לשום לענין אחר, אפילו ענין נעלה כעשיית המשכן.

(ב) על אף מעלתה הנפלאה של התורה, הרי לאחר שמגיעים לדבקות בתורה, דרושה היציאה מד' האמות של תורה כדי לבצע את רצון ה' בעולם – לעשות משכן בתוך מציאות העולם ולהשרות בו את השכינה.

לאחר הדבקות הנפלאה בתורה צריך יהודי גם לצאת ולפעול בעולם, שכן "כל האומר אין לי אלא תורה – אפילו תורה אין לו". עם התורה חייבת להיות גם גמילות חסדים, ואז זוכים להשראת השכינה שמביאה עמה גם את הגאולה האמיתית והשלימה.

(מתוך הספר "שלחן שבת")

על פי 'ליקוטי שיחות' כרך ו')

שמושה רבנו עשה פעולה מיוחדת לאסוף את העם. מכאן הוכחה, שהדבר לא היה ביום הכיפורים עצמו, שכן יש להניח שכאשר ירד משה רבנו מהר סיני, נקהלו בני ישראל מעצמם.

התורה מלמדת אותנו כאן, שכאשר התקבצו בני ישראל לקבל את הלוחות השניים מאת משה רבנו, לא מסר להם באותו מעמד את הציווי על שמירת השבת ומלאכת המשכן. זאת עשה למחרת, כשהקהיל במיוחד את העם כדי למסור להם את ציווי ה'. אך עדיין נותרה השאלה, למה המתין למחר ולא מסר את הציוויים בו ביום?

תשוקה לתורה

התשובה היא, שכאשר ירד משה רבנו מהר סיני והביא עמו את הלוחות השניים, עורר הדבר אצל בני ישראל תשוקה עצומה לקבלת הלוחות, וגם שמחה על שהקב"ה סלח להם על חטא העגל. לכן ביום הכיפורים עצמו היו שקועים ראשם ורובם בענין הסליחה והתורה, ולא היה אצלם מקום לשום ענין אחר, יהיה נעלה ככל שיהיה.

רק למחרת אסף משה רבנו מחדש את העם ומסר

סח הרבי הרי"ץ: אדוני אבי מורי ו"רבי (הרש"ב) אמר: האמת היא דרך המיצוע. נטיה לימין – להחמיר על עצמו ולמצוא חסרונות באישיות העצמית או עניני עבירות שהם לא כפי האמת; נטיה לשמאל – להקל על עצמו, לחפות על חסרונות אישיים או להקל בעניני 'עבודה' בגלל אהבת עצמו – שניהם דרכים תועות.

(על פי ה'יום-יום' כ"ז אדר א')

חסידות על הפרשה ויקהל

מהעולם משכן ו'דירה' לה' יתברך.

(לקוטי שיחות, כרך ט"ז)

למנות את ישראל ע"י בקשת הגאולה אלה פקודי (לח,כא)

חז"ל אומרים שאין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין, ולכן מניית המספר היא גורם מפריע לברכה. אבל כאשר הספירה נעשית "על פי משה", הדבר מביא את המשכת השכינה וממשיך ברכה בלתי מוגבלת. לכן קובעת ההלכה שאין למנות את ישראל (אפילו לדבר שבקדושה - כדי לדעת, למשל, אם יש עשרה אנשים המהווים 'מניין') אלא על ידי פסוק. ויש לומר שגם מניין זה הוא בכלל "אשר פוקד על פי משה", שהרי הפסוק הוא מתורת משה.

באיזה פסוק מונים? בספר הפרדס לרש"י מובא שהפסוק הוא "ואני ברוב חסדך אבוא ביתך אשתחוה אל היכל קודשך ביראתך", שיש בו עשר מילים (מניין). ואולם, למרות שתוכן הפסוק קשור במיוחד לבית הכנסת, נהגו בדורות האחרונים למנות בפסוק "הושיעה את עמך וברך את נחלתך ורעם ונשאם עד העולם". ויש לומר שהסיבה לכך היא, משום שבעקבתא דמשיחא, כאשר יהודים נפגשים יחד, הבקשה והמשאלה הראשונה שלהם היא "הושיעה את עמך" - שתבוא כבר הגאולה.

(מהתוועדות שבת קודש פרשת ויקהל-פקודי תשמ"ג)

אחדות ישראל מגלה את האחדות שבבריאה ויקהל (לה,א)

המשמעות של "ויקהל", בעבודת האדם, היא לגלות בכל פרטי הנבראים את אמיתות מציאותם; בזאת הם 'מתקהלים' לרשות הקדושה ומתאחדים למציאות אחת המשמשת את קונה.

עבודה זו של גילוי האחדות בכל הבריאה מתחילה בהקהלת כל בני ישראל למציאות אחת ומאוחדת. זאת על ידי שמגלים כי כולם הם חלקים מעצם אחד - הקב"ה - ואוהבים איש את רעהו, "כמוך". הנהגה זו היא היא ההכנה להקהלת כל ישראל יחד בקיבוץ הגלויות שיהיה תכף ומיד ממש.

(משיחת שבת קודש פרשת ויקהל תשנ"ב)

תכלית כשרונות האדם - ניצולם לשם שמים

וכל הנשים אשר נשא ליבן אותנה בחכמה טוו את העיזים (לה,כו)
טוו את העיזים: היא היתה אומנות יתירה, שמעל-גבי העיזים טווין אותן (רש"י)

הנשים לא נצטוו לעשות את הטוויה על גבי העיזים, אלא נתעוררו לכך מצד עצמן. הנשים הבינו שאם זכו לכישרון מיוחד זה מאת ה', מטרת הדבר היא - המשכן. מכאן הוראה, שכאשר הקב"ה מעניק לאדם חושים וכישרונות מיוחדים, עליו לנצלם לעבודת ה' - לעשות

מארז ניגוני חב"ד

מ"ח ניגונים של התבוננות וכיסופים!!
4 דיסקים ב-120 ש"ח בלבד (כולל משלוח)

להזמנות: 052-56-75-770

שבת שלום!!!

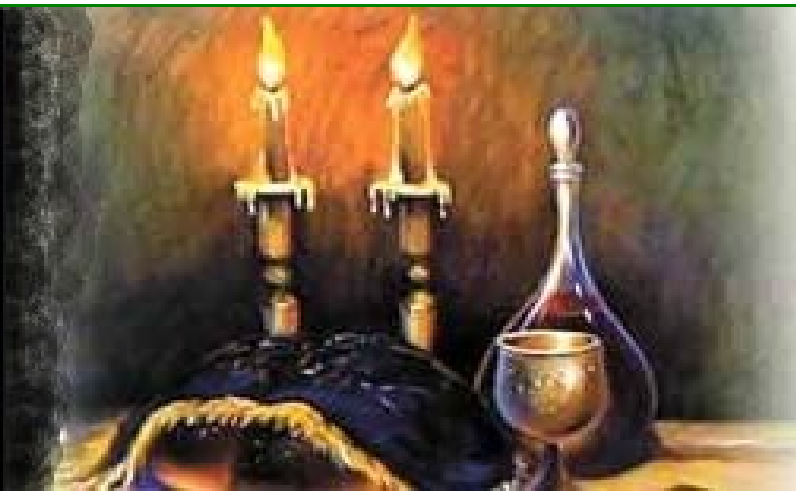
ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר קלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון חורף)
18:08	16:55	י-ם
18:10	17:10	ת"א
18:09	17:00	חיפה
18:11	17:13	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגליון